

[Bertel Haarder]

sige på det, der var aftalt mellem S og V i den gamle regering, nemlig at det ikke bare er på årsbasis, men fra 1980. Det vil sige, at også i 1980 skal der spares 2,5 mia kr., samt at pengene ikke bare skal bruges til en hel masse nye udgifter, samt at vi skal se, hvad der kommer ud af den indkomstpolitik, som jo er en klar konsekvens af Marienborgaftalen. Det drejede sig om at fastholde regeringen på den meget nødtørftige stramning, som SV-regeringen stod for. Det, det drejer sig om – og det var det, vi ville se, før vi gav denne lånebemyndigelse – og det, jeg kaldte brandstifteri, er altså det at begynde at gå ud over de i forvejen ikke for stramme aftaler, der var indgået af SV-regeringen.

Palle Simonsen (KF):

Jeg synes ikke, at finansministerens svar med hensyn til tidspunktet for fremsættelsen af forslaget var særlig overbevisende. Det, der er spørgsmålet, er, hvad der egentlig gemmer sig af bekymringer længere inde i finansministerens hoved omkring denne sag. Når vi nu ser tilbage, kan vi konstatere, at den 9. februar 1979 fik den tidligere finansminister en bemyndigelse til udstedelse af statsobligationer på 25 mia kr. Der er i dag, efter den nye finansministers beregninger, 6,9 mia kr. tilbage, dvs. næsten $\frac{1}{3}$ af den ramme, som blev givet af folketinget den 9. februar 1979. Vi går da ud fra, at om blot en måned har dette folketing truffet beslutning om den fremtidige økonomiske politik. Skal finansministeren virkelig bruge mere end disse 6,9 mia kr. inden for denne måned? Så synes jeg nok, der må være andre forklaringer end indfrielsen af tidligere udstedte statsobligationer, og det burde man i hvert fald have forudset på et tidligere tidspunkt. Jeg synes derfor, argumentationen på dette område er svag fra finansministerens side.

Hvad angår den seneste debat, vi havde om bemyndigelser, henviser finansministeren til, hvad vi sagde om besparelserne. Her må jeg gøre gældende – det tror jeg også jeg sagde i mit første indlæg – at vi forestiller os ikke, at der kan skabes balance mellem indtægter og udgifter i næste finansår. Så urealistiske er vi ikke. Men vi ønsker, at der skal træffes nogle beslutninger om, at det skal ske over en kortere årrække. Vi forestiller os heller ikke, at man kan undgå en likviditetsop-

sugning, men vi ønsker at tvinge regeringen til at forhandle reelt om de besparelser, der skal gennemføres, for at vi over denne kortere årrække kan få skabt en balance. Og lige så vel som finansministeren kan takke nogle af ordførerne for en positiv modtagelse i dag, kan vi, der ikke har været positive, i hvert fald konstatere, at finansministeren ikke har noget flertal på nuværende tidspunkt, så det kunne jo være, at det kunne lykkes denne gang at tvinge regeringen til f. eks. nogle realistiske sparedrøftelser og i øvrigt en realistisk økonomisk politik, så vi ligesom bedre kunne få has på disse ting.

Glistrup (FP):

Jeg vil gerne selvbestaltet opkaste mig til voldgiftsmand i sagen mellem hr. Bilgrav-Nielsen og hr. Bertel Haarder, og jeg vil give hr. Bilgrav-Nielsen 100 pct. ret. Det er venstre, der har været med til at anstifte denne brand. Hvad ligner det dog fra hr. Bertel Haarders side at ville forplumre vandene ved at sige: ja men statsministeren kom til at bruge to ord, nemlig at de 2,5 mia kr. skulle være på årsbasis, og så kunne det jo være, at det i 1980, hvor det altså ikke fik virkning i alle 12 måneder, kun blev 1,7 mia kr. eller noget lignende. Det er jo så blimrende ligegyldigt, om man har de 2,5 mia kr., som venstre gik ind for i sin aftale med socialdemokratiet, eller man har 1,7 mia kr., når vi ved, at underskuddet uden disse besparelser er af størrelsesordenen 45,4 mia kr. Så svinder det ærlig talt fuldstændig ind til at have latterlighedens skær, det strå, som den druknende hr. Bertel Haarder forsøger at klamre sig til. Det er helt, helt andre besparelser, der skal til, hvis underskuddet skal til at fortage sig. Og da var det selvfølgelig meget betryggende at høre den nye finansminister oplyse, at regeringen var fuldt opmærksom på, at der knytter sig nogle vanskeligheder hertil, og at man ikke kan fortsætte ad fru Ingerlise Koefoeds perpetuum mobile-vej med hensyn til disse underskud. Men har man noget som helst at have disse bekymringer i hos regeringen? Vi ved, at statens udgifter automatisk vil stige og stige og stige, bl. a. i kraft af, at hver gang man optager lån, kommer der nogle nye udgifter til renter og afdrag fra statens side, og så siger man altså, at man nu har bekymringer ved at fortsætte med at gå lånevejen,